

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

Qvæst. 1. An diuisio entis in decem prædicamenta sit bona & adæquata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

ratione quantitatis permanentis, tanquam in ratione generica. Denique animal volatile bipes, & terrestre bipes non solum conueniunt in ratione animalis vt sic, sed in ratione etiam animalis bipedis.

Et si dicatur, quod hinc sequeretur quod illa duo genera non essent immediate subordinata generi illi tertio, cuius differentiam diuisuam participarent, sicut homo & brutum nō sunt immediate sub viuentē, sed sub animali.

Respondetur, ea non esse immediate sub ipso sic, quin sint sub alio genere æque aut magis ipsis immediato; sed sunt immediate sub ipso; quatenus differentia illa, quam participant, est immediate diuisiua illius generis.

DISPUTATIO XI.

DE PRÆDICAMENTIS
in communi.

PRIVSQVAM ad considerationem Prædicamentorum in particulari descendamus, in hac disputatione ea, quæ communiter ad omnia spectant examinabimus; relicta tamen pro Metaphysica illa celeberrima difficultate de inuocatione entis ad decem prædicamenta.

QVÆSTIO I.

An diuisio entis in decem Prædicamenta sit bona & adæquata.

DE numero prædicamentorum variæ erant Philosophorum opiniones, quibusdam vnum, quibusdam duo, aliis tria, aliis quatuor, aliis quinque, aliis sex, aliis septem, aliis nouem, aliis decem, aliis vndecim, aliis viginti, aliis plura adhuc statuētibz. Communior sententia est Peripateticorum, decem esse prædicamenta, cuius tamen numeri fatetur communiter tam Thomistæ quam Scotistæ non posse assignari nec a priori, nec a posteriori euidenter aliquam rationem, sed solum probabilem; quæ ratio probabilis communis Philosophorum sensu innixa sufficere debet, vt ille numerus teneatur.

Quod ad me attinet non dubito quin res omnes, ac entia possint commodissime in varias classes diuidi, pauciores aut plures quam decem, prout placuerit alicui eas diuidere; quæ sententia est expresse *Auersæ* hic, & in eam videtur inclinare illi auctores, qui negant diuisionem entis in decem prædicamenta posse euidenter ratione probari. Moueor autem ad hoc, quia si quis vellet intelligere per prædicamentum coordinationem rerum omnium sibi inuicem secundum subordinabilitatem & prædicabilitatem subordinatarum, supra quas non reperitur vlla ratio communis ab abstracta ab illis; tum necessario res omnes in vnum prædicamentum, seriem, seu classem reducere deberet: quia si plures series entium statueret, quandoquidem nullum possit assignari præmū genus vilius ex illis classibus, de quo ens prædicari non posset in quid, & quidem in nostra sententia vniuoce, nulla classis ex illis haberet rationem prædicamenti, hoc modo sumpti, vt patet.

2. Rursus, si quis vellet per prædicamentum intelligere seriem & classem rerum aliquarum vsque ad certum aliquem gradum seu formalitatem, quæ non esset omnibus rebus seu entibus communis, & supra quem gradum non daretur vllus superior gradus, qui non conueniret omnibus rebus, nō posset res omnes ad vnum prædicamentum reuocare, quia necessario reperirentur aliquæ res, de quibus ille gradus superior, qui non eque late pateret acens, nequireret prædicari: sed bene possent res omnes hoc modo ad duo prædicamenta reuocare, nimirum ad prædicamentum substantiæ, vt sic, & accidentis vt sic: quia supra substantiam non est aliquis gradus, qui non sit communis omnibus omnino rebus; & præterea nulla prorsus res est assignabilis, quæ non contineatur sub substantia, aut accidente, aut tanquam aliquid, de quo substantia & accidentis prædicari possit; aut quod non sit constitutum alicuius, de quo prædicari possit; aut proprietas talis rei.

3. Præterea, si aliquis vellet per prædicamentum intelligere coordinationem rerum aliquarum inter se vsque ad certam aliquam formalitatem aut gradum, quæ omnibus istis rebus sit communis, siue habeat aliquam formalitatem aliam communiorē supra se, quæ & illis rebus & aliis conuenire possit, poterit res omnes in tria prædicamenta, vel quatuor, vel quinque, vel sex, vel decem, vel vndecim, vel plura diuidere, & diuisio erit bona, si ita illas classes rerum assignauerit, vt nulla sit res quæ ad aliquam ex illis non pertineat: si vero aliqua esset res, quæ ad nullam ex illis pertineret, male assignaretur numerus prædicamentorum rerum omnium, vt patet.

Quod autem posset ad tria prædicamenta seu classes omnia reuocare, capiēdo prædicamentum hoc modo, patet, quia posset assignare coordinationem vnam omnium rerum, quæ conuenirent in ratione substantiæ vt sic vsque ad gradum substantiæ, & aliam coordinationem rerum omnium, quæ conuenirent in ratione accidentis absoluti vt sic; & tertiam coordinationem seu seriem rerum omnium, quæ conuenirent in ratione accidentis relativi vt sic, nec vlla esset res, quæ ad aliquam ex illis classibus non spectaret.

Posset etiam assignare coordinationes rerum omnium, quæ conuenirent in ratione substantiæ immaterialis, & alia coordinationem rerum, quæ conuenirent in ratione substantiarum materialium, & ex illis facere duo prædicamenta distinctissima ex natura sua, præterquam quod conuenirent in ratione substantiæ vt sic; quæ conuenientia non impediret intentionem, sicut nec conuenientia accidentium omnium in ratione accidentis vt sic, de facto impedit, quominus statuatur varia prædicamenta accidentium.

4. Præterea posset diuidere accidentia omnia in spiritualia, & materialia, & ex spiritualibus facere vnam coordinationem, ac ex materialibus alteram, & ex his duabus coordinationibus facere quatuor prædicamenta, in quibus omnes res reperirentur nulla excepta. Rursus posset facere vnam classem ex relationibus intrinsecis aduenientibus, & aliam ex extrinsecis aduenientibus quæ duo prædicamenta cum tribus prædicamentis de facto assignatis substantiæ, quantitatis, qualitatis, facerent quinque prædicamenta, in quibus adæquate diuideretur ens vt sic, quia nullum ens esset assignabile, quod ad alterum non spectet.

Quod si diuideret substantiam in duas classes, materialium, & spiritualium, aut rationalium & irrationalium, & relinqueret alia nouem prædicamenta, vt nunc sunt, essent vndecim prædicamenta. Et si vterius diuideret qualitates in spirituales, & corporales, essent duodecim prædicamenta. Ex quo, ne longior sum patet, varia rerum prædicamenta, & dari a parte rei, hoc modo accepto prædicamento, & assignari, ac concepti posse ab intellectu, & voce exprimi. Et sane existimo numerum decem prædicamentorum de facto assignatum in hac acceptione prædicamenti debere fundari.

5. Pro quo numero, & sufficientia eius seu sufficientiā diuisionis entis finiti, quod solum suppono fuisse diuisum in hæc prædicamenta decem (de quo postea) aduertendum est diuisionem alicuius in aliqua membra esse bonam, quotiescumque diuisum adæquatur diuisioni, & diuisa ipsi, ita vt diuisum non habeat vllum aliud membrum diuidens, quod non sit aliquod ex illis diuisionibus, aut quod non contineatur sub aliquo ex illis, & ita etiam, vt prædicari possit de quolibet ex diuisionibus, & vt ipsa diuisa distinguantur a se inuicem; nec refert quod possit diuidi in plura membra, aut in pauciora, modò habeat hanc adæquationem cum illis diuidentibus, & illa diuidentia inter se distinguantur; nec etiam refert, quod non esset potior ratio cur in tot determinate diuideretur potius, quam in plura, aut pauciora, modò obseruetur adæquatio illa & distinctio diuisionum, & præterea viteretur nimia confusio, quæ oriri possit, si vel nimis multiplicarentur membra diuidentia, aut nimis restringeretur ad valde pauca membra, in quo tamen respici potissimum debet finis diuisionis: nam si volo ostendere, quod aliquod ens sit substantia, & possum ostendere quod non habet rationem accidentis,

Possent res omnes ad tria prædicamenta reuocari.

Ens posset diuidi in plura ac pauciora prædicamenta quā decem.

Possent res omnes ad duo prædicamenta reuocari.

vt sic, in ordine ad id faciendum, non est necesse vt diuidam ens vt sic nisi in duo membra, nimirum in accidens & substantiam, cum hac enim diuisione concludam intentum sic: omne quod est à parte rei, vel debet esse accidens, vel substantia: materia prima existit à parte rei, & non est accidens, quia nulli inhæret actui, aut aptitudine: ergo est substantia. Itaque in ordine ad hunc discursum optima esset diuisio entis in accidens & substantiam, & inutilis esset diuisio ipsius in decem genera, quod valde aduertendum est. His suppositis sit

C. NCL V S I O.

Bene diuiditur ens finitum vt sic in decem prædicamenta.

6. *Bona & adequata est diuisio entis finiti, vt sic, in decem prædicamenta, verbi gratia substantiam, quantitatem, qualitatem, ad aliquid, actionem, passionem, vbi, quando, situm, habitum.* Hæc est communissima sententia Peripateticorum omnium cum Philosopho hic, & eam tenet expresse noster Doctor hic quest. 11. & in 4. distinct. 13. quest. 1. Probatur autem non solum probabiliter, sed efficaciter, quia quodlibet ex illis decem sunt inter se distinctæ rationis, & sunt entia, nec vllum assignari potest ens, quod non sit aliquod ex illis, aut contentum sub aliquo ex illis, vel tanquam pars subiectiua, vel tanquam pars constitutiua, vel essentialiter, vel integraliter; nec numerus ille membrorum diuidentium est nimis magnus pro rãta rerum omnium varietate, nec nimis parvus pro fine Metaphysicæ, aut Logicæ: ergo diuisio est adequata & bona. Consequentia est certa, probatur antecedens quoad illam partem, in qua sola est difficultas, nimirum quod nullum possit dari ens, quod non sit aliquod ex illis decem entibus modo declarato, quia omne ens reale finitum, aut est substantia, aut accidens, vt est euidentius: si est substantia, spectabit ad primum prædicamentum substantiæ, si accidens, aut est absolutum, aut respectuum: si absolutum, aut est principium formale impenetrabilitatis, & est quantitas, aut ex se penetrabile, & est qualitas. Si respectuum, aut est intrinsecus adueniens, & est spectans ad ad aliquid, aut extrinsecus adueniens, & est id quod requiritur ad communicandum esse formaliter tanquam determinatio actualis: aut id quod non sic requiritur: si est primum tum vel est determinatio actiua, & est actio: vel passiva, & est passio: si est respectus extrinsecus adueniens, quæ non sit talis determinatio, vel requiritur ad ponendum aliquid in loco formaliter, & est vbi, vel in tempore, & est quando, vel est dispositio partium rei corporeæ, & est situs, vel ordo rei ad habitum vel vestitum, & est habitus. Nec potest assignari aliquod ens finitum reale, quod aliquam ex his rationibus non habeat, vel quod non requiratur per se necessario ad constitutionem alicuius ex his entibus. Quod totum melius intelligitur ex dicendis inferius de his prædicamentis in particulari.

7. *Obiicies:* sicut omnes substantiæ reducuntur ad vnum prædicamentum, ita omnia accidentia possent reduci ad vnum prædicamentum, & è contra sicut possunt constitui plura prædicamenta ex accidentibus, ita possent constitui plura prædicamenta ex substantiis omnibus: ergo possent statui solum duo prædicamenta, vel plura quam decem, & consequenter male diuiditur ens vt sic in vnum prædicamentum substantiæ & nouem accidentium.

Confirmatur, quia sicut vbi passiuum & actiuum reducuntur ad vnum prædicamentum, ita actio & passio possent reduci ad vnum prædicamentum: ergo vel actio & passio erunt reducenda ad vnum prædicamentum, & sic erunt tantum nouem prædicamenta, vel vbi passiuum & actiuum erunt ponenda in pluribus prædicamentis, & sic erunt vndecim prædicamenta.

Confirmatur secundo: sicut omnes relationes intrinsecus aduenientes ponuntur in vno prædicamento, ita omnes extrinsecus aduenientes possent poni in alio vno, & sic essent tantum quinque prædicamenta.

Confirmatur tertio, quia omnia accidentia absoluta possent poni in eodem prædicamento, & omnia respectiua in alio, & sic essent tantum tria prædicamenta.

Confirmatur quarto, quia sicut omnes substantiæ possent poni sub vna substantia, ita omnia entia possunt

poni sub vno ente, & sic daretur vnum tantum prædicamentum rerum omnium.

8. Hæc est obiectio, quæ reddit hanc conclusionem auctoribus difficilem. Sed ex dictis resolutio est facillima. *Respondeo autem* in forma concedendo antecedens & primam consequentiam, & negando secundam: quia ex eo quod aliquid posset diuidi per pauciora membra, non sequitur quin possit bene diuidi per plura, modo seruetur in vtraque diuisione adequatio diuisi cum diuiso, & distinctio diuidentium inter se, ac vitetur nimia confusio, aut obscuritas; & similiter modò idem seruetur, non sequitur ex eo, quod aliquid possit diuidi in plura, quin possit bene diuidi in pauciora.

Per quod patet etiam ad confirmationes, ad quarum primam nego consequentiam, quia quamuis ita posset fieri, non debet tamen necessario ita fieri. Ad ceteras confirmationes concedo, ita posse fieri, vt assentur in ipsis, sed nego inde sequi, quod non possint optimè res omnes reduci ad decem prædicamenta.

Dices: ex hac doctrina sequeretur quod numerus Prædicamentorum dependeat ab intellectu: sed hoc videtur absurdum, cum diuisio entis in illa sit realissima, & non rationis, nec per intellectum: ergo non est tenenda hæc doctrina.

Respondeo distinguendo maiorem: quantum ad assignationem talis numeri potius, quàm alterius numeri, transeat maior, nec hoc est absurdum, quantum ad inclusionem entis in membris huius numeri, & distinctionem eorum à se inuicem, ac adæquationem eorum cum ente diuiso in illa, nego maiorem: id enim esset absurdum propter rationem minoris, & nego consequentiam.

Itaque reperitur de facto, vel à parte rei vel possibiliter vna series omnium entium, & vna series omnium substantiarum, & vna omnium accidentium, & vna omnium quantitatum, & vna omnium qualitatum, & vna substantiarum spiritualium, & vna materialium, &c. & intellectus potest considerare & proponere vel omnes, vel aliquas ex illis classibus & coordinationibus rerum. Et si proponat duas, tum erunt duo prædicamenta ab ipso posita; & si comprehendat illa duo omnia entia, proponitur adæquate ens in illis duobus prædicamentis, & similiter si proponat decem, in quibus omnia entia includuntur, similiter proponetur adæquate ens in illis decem, & ita de aliis numeris est dicendum. Cur autem magis voluerit Philosophus proponere decem illas coordinationes rerum potius, quam plures, aut pauciores, non est alia ratio petenda, quam quod potuerit bene, & voluerit: & sicut dum tractamus materiã aliquam, licet possimus duas disputationibus totam absolvere, possumus tamen plures disputationes instituere, easque diuidere in tot questiones, & articulos, ac sectiones, quot voluerimus, modo in illis nihil repetamus, nec relinquamus aliquam partem tractatus sine examine, & resolutione, non dicimur male illam tradidisse ex eo, quod potuissimus totam duabus disputationibus absolvere: quia plures illæ disputationes possent deferuere ad maiorem claritatem, & duas possent tantum discursus includere, quantum plures: ita quamuis possemus res omnes in pauciores, aut plures classes reducere, non tamen necessario alterutrum debemus facere, sed sufficit vt proponamus res omnes, siue in tot, siue in tot prædicamentis id faciamus.

Itaque reuera à parte rei datur vna series rerum omnium contentarum sub ente vt sic, & duæ coordinationes particulariores, vna substantiarum, altera accidentium, & tres coordinationes, quarum aliqua sunt particulariores, vt coordinatio substantiarum, & coordinatio accidentium absolutorum, & coordinatio accidentium respectiuorum, & plures adhuc aliæ particulares coordinationes, & speciatim illæ decem coordinationes, de quibus in conclusione; ex quibus poruit Philosophus hanc vltimam proponendam aliis, & examinandam assumere; nec in hoc videtur esse posse vlla difficultas.

10. *Obiicies secundo:* per prædicamenta intelliguntur classes rerum sibi iuncte subordinatarum, & comprehensarum sub vno genere supremo ipsi solis cõpetente, supra quod non sit

fit aliud genus: sed si possit dari, aut detur vnum prædicamentum huiusmodi accidentium omnium; aut omnium accidentium absolutum, aut omnium respectuum omnium substantiarum, non poterunt dari plura prædicamenta substantiarum, nec plura accidentium omnium, nec plura accidentium respectuum omnium: ergo falsa est doctrina præmissa, nimirum quod possit dari vnum prædicamentum omnium accidentium, & quod possint dari etiam plura prædicamenta omnium accidentium, & c. Probatur minor, quia si possit dari vnum prædicamentum omnium accidentium, accidens vt sic debet esse genus istius prædicamenti, & habere se per modum generis respectu omnium accidentium: sed si accidens vt sic sit genus respectu omnium accidentium, non potest dari aliud quod vnum prædicamentum solum accidentium absolutum, nec aliud accidentium respectuum omnium, quia accidens vt sic erit genus respectu accidentis absoluti vt sic, & respectu accidentis respectui vt sic, & consequenter non erit verum quod classis omnium accidentium, aut absolutum, aut respectuum sit prædicamentum, quandoquidem non sit series rerum coordinatarum inter se sub vno supremo genere ipsis solis, & non aliis conueniente, supra quod non sit aliud genus.

Quomodo
supremum
genus non
possit ha-
bere supra
se aliud
genus.

11. *Respondeo* distinguendo maiorem: supra quod non sit aliud genus simpliciter, nego maiorem; supra quod non sit aliud genus illis rebus solis competens, concedo maiorem, & nego minorem: ad cuius probationem dico non requiri ad prædicamentum, quod genus supremum ipsius sit tale, supra quod non reperitur aliud genus quomodocumque; sed sufficere quod non reperitur aliud genus quomodocumque, sed sufficere quod non reperitur supra ipsum, aliud genus, quod omnibus illis rebus & solis sit commune. Vnde decem summa genera decem prædicamentorum non debent intelligi ita summa, quasi nullum aliud genus sit supra ipsa, sed quia sunt summa genera illarum classium, quatenus scilicet nihil spectans ad solas res illorum prædicamentorum sit superius ad genus, quod dicitur summum istius prædicamenti (vt bene aduertit *Auersa*) verbi gratia non propterea prædicamentum substantia vt sic finita dicitur summum prædicamenti substantia, quia supra se aliud genus non habet, sed quia nullum aliud genus habet supra se, quod spectet solum ad prædicamentum substantia.

12. *Et si dicas* hanc doctrinam esse nonam, & gratis asseri, *Respondeo* quidquid sit de nouitate, negando quod gratis asseritur, imo cum summo fundamento asseritur, quia videtur impossibile cum vlla probabilitate ostendere quod accidens vt sic non sit genus respectu omnium accidentium (quidquid si de ente vt sic, de quo suo loco) aut quod respectus vt sic non sit genus respectu omnium respectuum, aut quod respectus extrinsecus adueniens vt sic non sit genus respectu omnium talium respectuum, aut quod modus vt sic, non sit communis omnibus modis sex vltimorum prædicamentorum, si constituantur illa prædicamenta in modis.

Quare si velimus defendere hanc famosam rerum omnium in decem prædicamenta diuisionem, non debemus accipere prædicamentum pro coordinatione rerum aliquarum contentarum sub vno aliquo supremo genere, supra quod nullum aliud genus reperiri possit; præsertim cum nulla sit ratio aut autoritas, quæ nos cogat ad accipiendum prædicamentum in illa acceptione; sed potius debemus accipere prædicamentum pro serie rerum aliquarum inter se coordinatarum, & contentarum sub aliquo vno genere, supra quod non sit aliud genus solis illis rebus conueniens.

13. *Dices*: Ens vt sic non est genus ad genera summa decem prædicamentorum, quia est analogum respectu eorum, aut quia non perfecte præscindit ab illis, aut quia imbibitur in differentiis eorum, & idem dicendum de accidente, vt sic, respectu omnium accidentium, & relatione vt sic respectu omnium relationum; & de relatione extrinsecus adueniente vt sic, respectu omnium relationum extrinsecus aduenientium.

Contra, quia ens vt sic non est analogum, sed vniuocum, & si esset, tam bene posset dici quod substantia vt sic, sit analogum respectu omnium substantiarum, & relatio vt sic respectu omnium relationum, & qualitas vt sic respectu omnium qualitarum, ergo quando quidem substantia vt sic est genus, & relatio ac qualitas vt sic, idem dicendum est de ente vt sic. *Deinde* tam perfecte præscindit ens vt sic ab omnibus entibus, quam substantia vt sic respectu omnium substantiarum, & tam includitur substantia vt sic in differentiis suis, quam ens vt sic in suis differentiis: ergo tam erit vt sic genus respectu omnium entium, quam substantia vt sic respectu omnium substantiarum.

14. *Dices secundo*: Ens vt sic non esse genus; nec accidens vt sic; nec relatio vt sic; nec relatio extrinsecus adueniens vt sic, quia non contrahuntur per differentias, sed per modos intrinsecos.

Contra, quia posset dici quod relatio intrinsecus adueniens vt sic, contrahatur per modos ad relationes sub se immediate contentas, & quod qualitas vt sic, contrahatur per modos, & non per differentias ad qualitates, ad quas immediate contrahitur: ergo vel talis contractio per modos non impedit quominus contractum sit genus, & sic replica non erit ad propositum; vel poterit dici quod relatio intrinsecus adueniens non sit genus, quod est contra omnes, & contra decem prædicamenta, quorum vnum habet relationem intrinsecus aduenientem vt sic non solum pro genere, sed pro summo genere.

15. *Obijcies tertio*: Prædicamenta omnia debent esse primo diuersa: sed non essent primo diuersa, si possent habere vllum genus supra se: possent autem habere genus supra se secundum nostram doctrinam, nam sex prædicamenta vltima haberent supra se relationem extrinsecus aduenientem vt sic, quæ esset genus respectu ipsorum, & nouem vltima prædicamenta haberent supra se accidens vt sic, quod etiam esset genus ipsorum, ergo nostra doctrina non est bona.

Quomodo
prædicamenta
debeant esse
primo di-
uersa.

Respondeo prædicamenta debere esse primo diuersa, quatenus non conueniunt in primo genere nec in aliquo in quo includitur ratio primi generis, & per hoc distinguuntur entia realia vnius prædicamenti ab entibus realibus alterius prædicamenti, quod hæc omnia conueniunt in aliquo vno genere illius prædicamenti, in quo non conueniunt cum entibus vltius alterius prædicamenti; quod verissimum est de quocumque numero prædicamentorum, siue duo assignentur, siue tria, siue quatuor, siue decem, siue viginti, modo ens adæquate in illum numerum diuidatur: Nam numero quocumque prædicamentorum assignato, qui adæquet ens reale finitum vt sic, verum erit dicere quod entia, quæ ponuntur in quocumque vno prædicamento ex illis, non conueniant in summo genere cum entibus aliorum prædicamentorum.

QUESTIO II.

Quomodo prædicamenta inter se distinguantur.

16. *N*on est mihi dubium, quin posset fieri talis diu-
sio entis finiti vt sic in plures classes, quæ adæ-
quant ipsum, ita vt nullum esset ens finitum, quod non
continetur in aliqua ex illis, & quæ etiam inter se di-
stingerentur ex natura rei ita, vt quidquid spectaret ad
vnam classem, distingueretur aliquo modo ex natura rei
vel distinctione formali, vel reali a quocumque spectante ter.
ad alias classes: non tamen ita vt omnia, quæ ponerentur
in vna classe, distinguerentur realiter ab omnibus conten-
tis in aliis classibus. Nam si veller quis diuidere ens fini-
tum in absolutum & respectuum, & collocaret omnes
omnino relationes seu respectus in vna classe, tam illos,
qui realiter non identificarentur suis fundamentis, quam
illos, qui realiter identificarentur suis fundamentis, vt sunt
relationes aptitudinales, seu aptitudines rerum, quæ vocantur
transcendentales, & postea diuideret ens absolutum, vt
sic in substantiam & accidens absolutum: collocatis omni-
bus substantiis in illa vna classe, & accidentibus omnibus
in altera, haberentur tria prædicamenta entium, in quæ
adæquarissime diuide erit ens, & quæ etiam inter se di-
stingerentur ex natura rei: sed tamen non omnia, quæ
continetur in prædicamento relationis, distinguerentur
realiter

Potest ens
diuidi in
prædicamenta plu-
ra quæ omnia non di-
stingerentur realiter.